

I. (první dějství)

Adamův úvodní monolog (sám na scéně, rozohněně a vizionářsky):

I. 1.

Na scéně už jsou šotci Katka s Martinou. Asi 50 cm od kraje vyšší roviny je stůl (=2 lavice vedle sebe) překrytý prostěradlem. Další prostěradlo je někde nachystáno na zakrytí zmraženého Adama.

Adam vyběhne po schůdcích na pódium, na nižší rovině přeběhne doprava, zastaví a podívá se na diváky, vyběhne doprostřed, vyskočí na lavici:

Rázně, rozhořčeně: „Svět skončil! Sedne si na lavici, ráznost se mísí se smutkem. Sotva civilizace vykvetla, už zase uvadá! Topí se v banalitách! Seskakuje z lavice, jde k divákům doprostřed, s ironií v hlase: Homo sapiens sapiens, člověk, jenž se ve své pýše nazval dvakrát moudrým, vyhynul a byl nahrazen úplně jiným druhem, doleva, pomalu, s přehnanou zřetelností: homem vydutým. Vrací se do středu, ledabyle: Homem povrchním. Pokračuje doprava, soucitně: Homem prostoduchým. Opět s rostoucím rozhořčením, přeběhne doleva dozadu za stolem, možná nějaký kontakt se šotkem. A celý svět, kdysi chrám moudrosti, se stal hřištěm pro nezodpovědné děti! (posměšně:) Otázku upřímně, srdečně: „knížku? Jde zezadu přímo k divákům, s maximálně přehnanou ironickou jemností: ó ne, děkuji, já raději půjdu do posilovny, vypotit zas kus mozku z hlavy!“ Doprava, opět stejná intonace: „Co trochu poezie? Doleva: No já nevím, nepůjdeme radši chvíli rvát jak zvířata na bandu troglodytů v trenýrkách, co otočka, jde nebo parodicky popoběhne doprava: běhají zleva doprava?“ Pauza, přejde za stůl, pak procitěně až zoufale? Kam se poděly všechny hodnoty? Přejde k šotkovi a pohládí jej po hlavě: Proč už není nic krásné, s bojovnou výčitkou se obrátí k divákům a jakoby útočně k nim popojde: proč je všechno cool? Přejde na opačnou stranu: Proč už není nic vtípné, proč je všechno lol a rofl? Zastaví se, znechuceně: Co to vůbec je?!? Sepne ruce, jde směrem do středu. A proč už lidé nehovoří o umění, ale o pitomých seriálech? Zoufale skryje hlavu v dlaních a bude-li to na pódiu vidět, klesne na kolena. – Po chvíli pobaveně vstává, popojde a jako by vyprávěl vtíp: „Musím ti teď něco říct zpřímá do očí,“ = pauza před pointou píše jeden kamarád druhému na Facebook. Bezradně až nevěřícně rozhodí rukama. A on mu odpoví smajlíkem. Odsud do konce odstavce zatím nevím. A celý svět je u toho vidí, a nikoho to vlastně nezajímá. Nic už nikoho nezajímá, miliony banálních informací lidem vymyly mozky, s jejich laskavým svolením jim zabily ducha! Měl by skončit na nižší úrovni někde v rohu v dřepu nebo opět na kolenou.

Rozhodně a bojovně vstane, vystoupí na vyšší rovinu: Na tom já se nebudu podílet! Opět vyskočí na lavici: V tomhle světě já žít odmítám! Lehá si na lavici. Šotci se během této věty chystají zmrazovat. A proto se nyní ukládám ke spánku – dávám se zmrazit a vyčkám, až přijde den, kdy si lidstvo zase začne vážit moudrosti a filosofie. V tuto chvíli dolehne. Šotci se nadechnou, ale A. je gestem zadrží, opět se zvedne a vzdorovitě! Anebo ať se vůbec nevzbudím!“ Lehne. Šotci jej dechem zmrazí, občas přitom rukou kontrolují ztuhlost. Až je celý tuhý, pokývou hlavou a překryjí jej prostěradlem.

1:35 min.

Výsledek předchozího dramatického děje – Adamova rozhodnutí. Už tady je třeba vyjádřit silnou emocionalitu Adamovy postavy, jež bude protiváhou jednoznačné převaze chladu u postav Obce. Proto Adam musí pronášet text v uvozovkách výrazně parodicky, silně zdůrazňovat jak pozitivní, tak negativní naladění a to doprovázet výraznými gesty, která tady vyjadřují i rozhodnost a naději.